

Τελειώνει το τρέξιμο.....

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Περιστατικά από την ζωή φυλακισμένων Ρουμάνων Μαρτύρων και ομολογητών του 20ου αιώνας

Οι ημέρες παρέρχονταν ειρηνικά. Ο Βαλέριος ήταν πλημμυρισμένος από μια μυστική εσωτερική χαρά. Η κακουχία του είχε μειωθεί.

Άνθιζε στο πρόσωπό του ένα φωτεινό χαμόγελο. Εξέπεμπε γύρω του ένα πνεύμα βαθείας ειρήνης. Επήγαινα σ αυτόν με εμπιστοσύνη και ελπίδα. Οι ψυχές μας υποκλίνονταν στο στήθος του και δέχονταν δύναμη και ενίσχυση.

Την νύχτα της 18ης Φεβρουαρίου ήμουν σε μια κατάσταση εγρήγορσης, χωρίς ταραχές και ανησυχίες, αλλά αγρυπνώντας χωρίς να το είχα προγραμματίσει από πριν.

Το πρωί όταν ο δεσμοφύλακας άνοιξε την πόρτα, ήμουν ήδη ντυμένος.

Έφυγα ήρεμος, προσκαλούμενος μυστικά από τον Βαλέριο. Ένοιωθα μέσα μου ότι κάτι γίνεται. Στις σκάλες με συνάντησε ένας κρατούμενος ιατρός, ο οποίος μου είπε:

- Έλα, ο Βαλέριος δεν έχει σφυγμό! Σήμερα θα τελειώσει!

Δεν διαταράχτηκα, δεν τρόμαξα, ούτε ένοιωσα κανένα πόνο η τρομάρα, αλλά μου φαινόταν ότι είναι φυσικό και απάντησα:

- Ξέρω!

Όταν έφτασα στο δωμάτιο 4, ο Βαλέριος ήταν ακόμη ακουμπισμένος στην άκρη του κρεβατιού, με το κεφάλι κατεβασμένο στο στήθος, με τα μάτια κλειστά και χαμογελούσε ευτυχής, παρόλο που κύματα πόνου ακόμη του αυλάκωναν το μέτωπο. Με αισθάνθηκε, άνοιξε τα μάτια και μου είπε:

- Καλώς ώρισες. Σήμερα θα καθίσεις δίπλα μου. Τελειώνει το τρέξιμο!
- Καλά, Βαλέριε, του είπα, θα είμαι εδώ συνεχώς.
- Να φροντίζεις να εκτελούνται όλα τα απαραίτητα. Στην κατάσταση που βρίσκομαι, εγώ μάλλον θα ξεχάσω κάτι.

Έμπρακτα αυτός δεν είχε ξεχάσει τίποτε, αλλά με πήρε μαζί του στα μονοπάτια του. Γύρω στις 9 κάλεσε τον ιερέα, εξωμολογήθηκε και κοινώνησε, λάμποντας από χαρά.

Πηγή:

http://anavaseis.blogspot.gr/2013/09/blog-post_4920.html?utm_source=BP_recent

http://anavaseis.blogspot.gr/2013/09/blog-post_4920.html?utm_source=BP_recent